

Понѣкога ѝ причерняваше отъ гладъ. Тя плахо посѣгаше къмъ прѣсната храна, дордето Марушка още сладко хрупаше. Ала вмѣсто да замахне свирепо съ рога, кроткото добиче се дръпваше малко на страна и вече не поглеждаше храната, която остава къмъ Щръбка...

Вжъщи често приказваха за тая невиджана дружба.

Една сутринъ чичо Джанко изскочи отъ обора и викна на децата:

— Тичайте, тичайте! Марушка си има мъничко, шарено волче!

Децата дотичаха на единъ дъхъ. Тѣ загалиха слабото, щрък-лесто теленце, нанизаха му гер-

данче съ звънче, вързаха на опашката му червено ширитче. Марушка извиваше глава ту на-лѣво, ту надѣсно, викаше своето чедо, близваше го, кждето свари, и го изпиваше съ очи.

Малкото вървѣше разкрасено, повърташе опашка и завираше муцунка подъ вимето на майка си. А когато минаваше край Щръбка, тя посѣгаше да го помилва по челото, сякашъ е нейна рожба.

Следъ нѣколко дни и Щръбка си доби мъничко. То бѣше покрито съ маслинена, едра и лѣскава козина. Гърдичкитѣ и коремчето му бѣха плоски, като слепени. Едва се изправяше и плахо пристѣпяше...

Децата дотичаха пакъ, погалиха го, ала на тънкото му врат-ле вързаха само две широки, сини маниста и си отидоха.

Колчемъ следъ това свърнѣха въ обора, тѣ кичеха теленцето, борѣха се съ него, кръщаваха го съ галени имена, па на излизане набързо погалваха слабото Щръбкино чедо, което залиташе.

Щръбка знаеше, че и то бързо ще стане пѣргаво, смѣло и живо, ако се насуква хубаво. Но затова трѣбваше и нейната ясла да се пълни. Горестната майка тѣжно ближеше своята рожба и нито обвиняваше нѣ-